

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. Пазарджик, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венцислав Г. Петров

при участието на секретаря Нели Ив. Вългарова
като разгледа докладваното от Венцислав Г. Петров Гражданско дело № 20225200100665 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, подаден от В. Р. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж. к. ***, чрез адв. Н. А. от АК - Бургас, със съдебен адрес: гр. Б., ул. ***, срещу М. Х. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. ***, за осъждането и да върне сумата от 42 000 лева по сключен между страните договор за заем от 10.05.2017 г., ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното плащане на сумата.

Искът се основава на следните **фактически твърдения**:

В исковата молба се излага, че страните са сключили договор за заем на 10.05.2017 г., по силата на който ищецът предоставил в заем на ответницата сумата от 42 000 лева. Срокът за връщане бил уговорен на 4 години след датата на последния нареден от заемотателя паричен превод, който бил на 15.06.2017 г., съответно сочи на падеж на 16.06.2021 г. Заемната сума била преведена с платежни нареждания по посочена от ответницата банкова сметка, както и на посочено от нея лице - „Болид“ ООД - Стара Загора и „Топлотерм“ ЕООД (по-нататък в исковата молба се сочи „Терма Експерт Плюс“ ООД). Твърди се, че преддоговорните отношения започнали още преди 10.05.2017 г., когато кореспонденцията между спорещите страни се водела по електронна поща, тъй като ищецът по това време бил на далечно плаване като капитан на кораб. Поисканият заем бил за извършване на ремонт на недвижим имот, придобит от ответницата след развод. Уточнява се, че ответницата е сестра на бившата съпруга на ищеца. Поддържа се, че

ответницата е поела обещанието да върне заетата сума до 4 години. След като ищецът се съгласил да й даде пари на заем, ответницата започнала да прави проучване сред фирми колко точно пари ще са необходими. Получила оферти за смяна на дограма и пълно саниране от „Болид“ ООД - Стара Загора, където работел братовчедът на ответницата Р. Г., както и от „Топлотерм“ ЕООД за изграждане на отоплителна система (локално парно) на пелети. На 05.05.2017 г. ищецът се завърнал от плаване. Тогава ответницата му уточнила, че необходимите й парични средства са в размер на 42 000 лева. Уговорили се да преведе пари на Р. Г. и „Терма Експерт Плюс“ ООД, като срокът за връщане на парите да бъде 4 години след датата на последния нареден от ищеца паричен превод. Така, на 17.05.2017 г. ищецът превел на Р. Г. 13 150 лева по сметка в Райфайзен банк за смяната на дограма, на 18.05.2017 г. наредил сумата от 10 000 лева по фактура № 5497/18.05.2017 г. на „Терма Експерт Плюс“ ООД за локално парно, на 06.06.2017 г. наредил на ответницата още 3 000 лева за доплащане на локалното парно след неговото завършване и на 15.06.2017 г. наредил на Г. 15 971 лева за изолация, шпакловка и др. Общата сума била 42 121 лева. Въпреки изтеклия срок за връщане на парите на 16.06.2021 г., ответницата не изпълнила задължението си. Моли за уважаване на иска с присъждане на законната лихва. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответницата М. Х. Н., чрез адв. С. Й. от САК е подала отговор на исковата молба, с който излага становище за неоснователност на иска. Твърди, че не отговаря на истината, че ищецът е дал в заем 42 000 лева на ответницата по сключен между тях неформален договор. Не се спори, че страните са били роднини по сватовство, като сестрата на ответницата е била съпруга на ищеца. Къщата в гр. П. не е била собственост изцяло на ответницата, а е била обща семейна къща, като разпределението било такова, че първият етаж е бил отреден за нея, а вторият и приземният - за сестра й и нейното семейство. Към настоящия момент в къщата живее майката и сестрата на ответницата. Ищецът винаги е харесвал тази къща и я е припознавал като дом, в който може да живее, след като прекрати работата си като капитан на кораб. Никога не е имало уговорка, че сумите ще бъдат дадени като заем, който да бъде върнат след 4 години. Всъщност, ищецът е искал да помогне с ремонта на къщата, който той и децата му реално ползвали. Сумите са дадени от негова страна като дарение, като именно той е бил инициаторът за извършването на ремонтните дейности, за да създаде по-голям комфорт за себе си и семейството си. Това е видно от представеното с исковата молба електронно съобщение, с което ответницата изпраща на

ищеца различните оферти, именно за да може той да се произнесе по тях и да ги приеме или не. Излага се също така, че паричните преводи са извършени на три различни лица, като само този от 3 000 лева е по сметка на ответницата. В основанието на преводите не е посочвано, че представляват заемни средства. Напротив - единият е с основание „превод“, а другият по фактурата, която се плаща. Впоследствие отношенията между ищеца и неговата съпруга се влошили и последвал развод. Ищецът имал изисквания при развода за разпределение на общото имущество. Именно поради влошените отношения, сега ищецът претендира възстановяване на предоставените като дарение суми. Оспорва се, че предоставените на третите лица суми - на 17.05.2017 г., 15.06.2017 г. и 18.05.2017 г. представляват предаване на заемна сума по смисъла на чл. 240 от ЗЗД, както и че ответницата изрично е посочвала на ищеца да направи тези преводи, за да изпълни свое задължение. По същия начин и превода на 06.06.2017 г. е направен с цел дарение. Моли за отхвърляне на иска с присъждане на разноски.

По допустимостта на производството:

Легитимацията на страните съответства на твърденията на ищеца за предоставен паричен заем, невърнат в уговорения срок от ответницата.

Сезиран е родовокомпетентният съд – чл. 104, т. 4 от ГПК.

Съдът подробно е обосновал допустимостта на претенцията, вкл. размера, за който същата е предявена с определение № 563/22.11.2022 г. по делото, постановено по чл. 140 от ГПК, към което препраща.

От фактическа страна съдът приема следното:

С доклада по делото съдът е приел, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът В. К. е бил съпруг на сестрата на ответницата към 2017 г., както и че е направил следните парични преводи: 1/ на 17.05.2017 г. е превел на Р. Г. 13 150 лева с основание: „превод“; 2/ на 18.05.2017 г. е превел 10 000 лева на „Терма Експерт Плюс“ ООД с основание: „по фактура № 5497/18.05.2017 г.“; 3/ на 06.06.2017 г. е превел на ответницата 3 000 лева без посочване на основание в платежното нареждане; 4/ на 15.06.2017 г. е превел на Р. Г. 15 971 лева без посочване на основание.

Не се спори, че ответницата е собственик на първия жилищен етаж на процесния имот в гр. П., ул. ***.

По делото е приет имейл от 8 май 2017 г., видно от който ответницата

изпраща на ищеца, получена от нея оферта за дограма, изолация, парно, водостоци и улуци на обща стойност от 40 784 (не е посочено в лева или друга валута), с прикачени файлове на офертите от „ТОПЛОТЕРМ“ ЕООД за отоплителна система и Болид - Стара Загора за PVC-дограма.

На 10.05.2021 г. ответницата е била разпитана, като свидетел по гр. д. № 1561/2020 г. на ОС - Бургас, като същата дава показания, че във времето е имало многократни ремонти на къщата в П., не знае ищецът да е помагал за тях, нито тя е вземала пари на ръка от него. Заявила е, че разходите за отоплителната система, дограмата и изолацията на къщата в П. са заплатени от нея и майка И.

От събраните по делото гласни доказателства се установи следното:

Свидетелят Д. П. П., дългогодишен приятел на ищеца, дава показания, че познава както бившата му съпруга Ц., така и сестра И ответницата М. Н.. Твърди, че през лятото на 2017 г., когато се видели с ищеца след рейс, същият му споделил, че няма да инвестира парите от рейса, защото е дал заем на М.. Поддържа, че ищецът му казал, че И е дал парите - по банков път, включително е плащал на изпълнителя на ремонта. Излага, че лично не е присъствал на уговорки между двамата. Твърди, че знае ищецът да е ходил често в къщата в П. със семейството си, докато са били все още в брак.

Свидетелят С. А. С. твърди, че с ищеца са най-добри приятели, познават се от 40 години. Познава и бившата му съпруга Ц., както и сестра И, която е виждал няколко пъти. Колеги са с ищеца, пътуват по корабите, но в отделни компании. Твърди, че на 01.07.2017 г. се върнал от рейс и ищецът му споменал, че е дал пари на заем на сестрата на бившата си съпруга. Сумата била около 40-42 хиляди лева за ремонт на къщата на бившата му съпруга в П.. Къщата имала нужда от ремонт, тъй като зимите там били тежки. В крайна сметка се договорили В. да даде заем на М. за ремонт на къщата. Изрично заявява, че „Това го знам от В.“. Запознат е, че ищецът е помагал на сестрата и на майката през годините, като отношенията му с тях преди развода били много добри. Мисли, че уговорката за връщане на заема била за около 3-4 години. Излага, че отново от ищеца знае, че парите са превеждани 2-3 пъти на фирмите, които са правели ремонта. Знае, че парите са дадени на части. „Така ми е казвал“. Заявява, че В. и семейството му преди развода са ходели често в къщата в П.. Смята, че къщата е собственост на майката, на Ц. и сестрата М.. От 2017 г. М. живее в тази къща, след като се преместила от София, тъй като си намерила по-хубава работа. Излага, че заемът е даден „абсолютно безкористно, за да помогне на сестрата“ на бившата му съпруга.

Поддържа обаче, че сумата е дадена като заем, а не като дарение. За лихва не знае.

Свидетелят Ц. Д. П. дава показания, че познава много добре страните по спора. Познава и бившата съпруга на ищеца. Знае за къщата в П., запозната е със състоянието [й](#) преди и след ремонта. Посещавала е къщата 2-3 пъти по време на ремонта, който е бил относно смяна на дограма, отопление и изолация. Къщата по документи е собственост на майката и М., но неформално между тях е било прието, че първият етаж е на М., а вторият - на Ц.. „В. и Ц. винаги са говорили за тази къща като за тяхна“. Ремонтът започнал около февруари и приключил около май 2017 г. До 2016 г. ответницата живеела и работила в София, след което се разделила с приятеля си и решила да се премести в Панагюрище. Свидетелят разказва за сватбено тържество през 2016 г. на дъщерята на ответницата, когато за първи път ищецът повдигнал темата да подобрят енергийната ефективност на къщата в П.. Уговорката била, тъй като той не можел да бъде полезен по друг начин понеже постоянно пътувал по корабите, да изпраща пари за по-големите разходи, а М. да намери майсторите и да ги наблюдава, респ. да поеме по-малките разходи, като мазилки, вар и т. н. Понеже бил единственият мъж в семейството, всички се обръщали към него за помощ и съдействие. През юли 2017 г. на едно събиране в заведение „Старата къща“ ищецът изразил удовлетворение от извършения ремонт, като отчел и многото труд, който М. вложила за къщата. По-късно отношенията между ищеца и съпругата му се развалили. Стигнало се до развод. Свидетелят си спомня, че през 2021 г. М. [й](#) се обадила много притеснена от изпратен от ищеца SMS, в който твърдял, че съпругата му Ц. му е взела някакви златни монети и понеже той не можел да се разбере с нея, щял да заведе дело срещу М., за да връща дадените пари. Свидетелят е категоричен, че не може да се приеме, че парите са дадени в заем и това следвало от двата разговора, на които тя била пряк свидетел. Поддържа, че категорично волята на ищеца не е била да даде заем, а с общи усилия да оправят тяхната къща. Счита, че настоящият процес е резултат единствено и само вследствие влошените отношения между ищеца и бившата му съпруга.

Свидетелят Ц. Х. К.а, бивша съпруга на ищеца, дава показания, че бракът им продължил от 1996 г. до 2020 г. Твърди, че къщата в П. е построена от родителите [й](#), като в тази къща са отраснали децата им, докато са били малки. Всяка ваканция били там. Ищецът гледал на нея като дом, в който да живее, след като спре да пътува. Семейното им жилище е в Бургас. През 2016

и 2017 г. започнало планиране как да се направи ремонт на къщата с цел постигане на по-добра енергийна ефективност. Твърди, че ищецът и сестра И са коментирали, че във връзка с по-лесното прекарване на зимните месеци при гостуванията, където в къщата да бъде еднакво топло на всички места, е добре да се направи саниране и подмяна на дограмата, за което ответницата да се свърже с братовчед им, който има строителна фирма в Стара Загора и който е правил не един ремонт в други жилища на ищеца. Уговорката била ответницата да ръководи организацията на място откъм надзор на майсторите, закупуване на изчерпващи се материали и т. н. Излага, че периодично се договаряли какво следва допълнително да се направи, като парите са превеждани на съответната фирма по банков път. Никога не е стоял въпросът за връщане на дадените пари като заем - нито писмено, нито устно. Не е имало уговорка „Давам парите, за да ми ги върнете“. Идеята била да се подобри семейното жилище. Разговорите за ремонта са започнали още през октомври 2016 г., но фактически същият започнал през пролетта на 2017 г.

Видно от вайбър кореспонденция от дата 14.08.2021 г. (на л. 26 от делото), ищецът е заявил в разговор с ответницата следното: *„Делото за ремонта на къщата е заради присвоените 12 бр. златни монети от сестра ти. Има опция да ги върне или да водим дело с всички екстри, което разбира се не е моята истинска цел.“* В откритото съдебно заседание от 13.01.2023 г. ищецът потвърждава, че това е негово изявление.

От изслушаните по делото основно и допълнително заключения на в. л. инж. К. по допуснатата съдебнотехническа експертиза, приети от съда за компетентно изготвени, пълни и обосновани, неоспорени от страните, се установява следното:

На първо място, следва да се отбележи, че с изрична молба по делото ответницата е потвърдила, че през процесния период е ползвала телефонния номер, от който е проведена процесната вайбър кореспонденция с ищеца, за автентичността на която съдът е допуснал съдебнотехническата експертиза.

Изследваната кореспонденция между ищеца и ответницата е в периода 18.05.2017 г. - 02.08.2017 г. от приложение „**вайбър**“, като вещото лице прави извод, че съобщенията в същата не са манипулирани.

По същество самата кореспонденция е относно изпратени пари от ищеца (ответницата: *„Майсторът чака да му пратя информация, за да нареди нова фактура с твоите данни... Това се налага, защото ти ще правиш превода, а не аз“*, ищецът: *„Преведох парите, М.. Искам само да*

потвърдиш, че човека ги е получил“), като изявленията на ответницата са във връзка с отчитане на извършените работи (ответницата: „Докараха радиатори, италиански, алуминиеви, супер...“, „В понеделник карат още и започват с парното“, „В., с парното приключиха“, „Може би утре или четвъртък ще дойде тира да вдигне скелето“, „Днес боядисахме хола“ и пр.). Ответницата е изпращала снимки, за да се удостовери извършената работа („В., снимах дефектите“). Налично е изявление на ответницата за получени от ищеца пари и отговор от ищеца („В., парите са постъпили по сметката ми, дойде уведомление, благодаря ти“, ищецът: „Ок, М.. Остава с Р. да се разплати, когато нещата бъдат завършени“). Проведен е диалог във връзка с приключването на ремонта (ищецът: „Радвам се, че майсторите са довършили нещата и сте доволни. На Р. като прати сметката в евро ще преведа парите. Лека вечер!“), ответницата: „Да, всичко е наред вече, няма забележки“).

Изследвана е кореспонденцията между ищеца и ответницата в периода 22.03.2017 г. - 08.05.2017 г. от приложение „месинджър“, като вещото лице прави извод, че съобщенията не са манипулирани.

В началото разговорът се концентрира върху предстоящия ремонт на къщата (ищецът: „Някъде през май се връщам. Явно физически няма да мога да помогна, но хората на Р. са свестни и ще свършат професионално работата си. Действайте и не се чудете. Не искам да бедствате като тази зима“, ответницата: „Благодаря ти за подкрепата, В.! Чак се разплаках... Аз имам 6000. И последователно във времето ще ти връщам парите.“, ищецът: „Всичко е ок. Просто действайте. Тази къща трябва да запази духа си непокътнат“). Ответницата прави и следното изявление: „В. и О. ще кандидатстват за кредит в Грузия, евентуално да ме предвидят и мен и да им връщам парите на тях, да не товари теб.“

Правни изводи:

Предявен е иск по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно цитираната разпоредба, с договора за заем заемотелят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество.

Правната теория и съдебната практика приемат, че заемът за потребление е неформален и реален договор, който се счита сключен не в момента, когато между страните е постигнато съгласие едната да заеме, а

другата да получи в заем пари или заместими вещи, а едва когато **въз основа на това съгласие** заетите пари или заместими вещи бъдат **предадени** на заемателя. Договорът е реален, защото единият елемент от фактическия му състав е **предаването** в собственост, а другият елемент е **съгласието** за връщане, респ. ако първият елемент липсва, налице е само обещание за даване в заем, а ако липсва вторият, не е завършен фактическият състав и de jure договор няма.

Не може да се приеме, че всяко плащане на суми от едно лице на друго става въз основа на сключен договор за заем между тях, тъй като задължението може да произтича от друг източник (напр. уреждане на сметки, дарение, погасяване на дълг и пр.) и ищецът не е освободен от задължението да установи наличието на заемно правоотношение като източник на задължението с допустимите от закона доказателствени средства. Заклучението, че предаването на парична сума е направено по силата на заемно правоотношение, следва да се основава на внимателна преценка на представените от ищцовата страна доказателства за наличието на **съвпадащи насрещни волеизявления на страните за сключване на договор за заем** и условията за връщането му - в този смисъл са Решение № 361 от 11.11.2015 г. на ВКС по гр. д. № 1864/2015 г., IV г. о., Решение № 37 от 25.06.1969 г. по гр. д. № 32/69 г. на ОСГК.

Съществуването на договора за заем следва да се установи по пътя на пълно и главно доказване от страната, която търси изпълнение по него, в случая от ищеца –Решение № 150 от 25.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 574/2011 г., IV г. о.

Доказването е пълно, когато се цели създаването на сигурно убеждение у съда за истинността или неистинността на съответно фактическо твърдение, да се създаде абсолютна достоверност за дадения факт. Непълното доказване цели да се създаде вероятно, не напълно сигурно убеждение на съда, че даден факт е настъпил. Доказването е главно, когато тежестта на доказване е на доказващия, т. е. на този, който твърди изгодния за него факт.

По делото категорично се установи, прието за безспорно между страните, че ищецът е превел по банков път сума в общ размер от 42 121 лева, от които: 3 000 лева по сметка на ответницата, а остатъкът от 39 121 лева са платени в полза на трети лица, а именно по сметка на „Терма Експерт Плюс“ ООД и Р. Г.. Основанието за извършените преводни нареждания е „превод“ или „по фактура № 5497/18.05.2017 г.“, но не и заем.

Относно основанието за направените парични преводи, а и изобщо за доказване сключването на договора за заем съдът е допуснал, по изключение от забраната на чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК, свидетелски показания, тъй като недопустимостта е преодоляна поради връзка между лицата (ищец и ответница), които са били роднини по сватовство от втора степен към момента на твърдяното сключване на договора от 2017 г.

Свидетелските показания на доведените от ищеца свидетели не следва да бъдат кредитирани от съда по причина, че същите не излагат лични и непосредствени впечатления относно правнорелевантните факти, а възпроизвеждат казаното от ищеца, който е заинтересован от доказването на същите (св. Пенев заявява, че ищецът му е „споделил“, че е дал заем на ответницата, но лично **не е присъствал** на уговорки между двамата, които да обосноват извод за постигнато съгласие ищецът да заеме, а ответницата да получи пари в заем; по същия начин св. С. твърди обстоятелства не вследствие на непосредствено възприемане, а тъй като „Това го знам от В.“, „Така ми е казвал“.).

Обратно, съдът кредитира дадените показания на св. П. относно тези обстоятелства, на които същата е била пряк и непосредствен свидетел, а именно за воден разговор през 2016 г., по време на сватбено тържество на дъщерята на ответницата, когато за първи път се е планирал процесният ремонт на къщата в гр. П., като страните по настоящия спор са уговорили извършването на ремонта с общи усилия - при условие ответницата да намери нужните работници и да наблюдава и следи работата им, както и да поеме някои от по-дребните разходи, предвид че ищецът не може физически да помогне с ремонтните дейности поради служебните си ангажименти, а той от своя страна да поеме основните разходи за ремонта. Свидетелят излага своите непосредствени впечатления и относно втори разговор, когато след приключване на ремонта, през юли 2017 г., в заведение „Старата къща“, ищецът изразил задоволство от свършената работа, отчитайки положените труд и старание от ответницата.

Тези показания се потвърждават и допълват и от втория свидетел на ответницата - св. К.а /бивша съпруга на ищеца/, които впечатления също са непосредствени, относно разпределението на ролите на двете страни по делото в частта относно организацията при извършването на ремонта.

Доводите, че ищецът е гледал на къщата в П. като на семеен дом, също намират логична опора при условие, че съпругата му е считана от семейството си за собственик на втория етаж от къщата (макар и формално

това да не е така), както и обстоятелството, че ищецът и семейството му често са гостували там (св. С.) и напълно разбираемо е да желаят по-добри условия на пребиваване през студените зимни месеци. Разводът между страните е три години по-късно.

Приетата по делото вайбър и месинджър кореспонденцията не отрича така приетото от съда, напротив - същата подкрепя извода, че между страните липсва заемно правоотношение, тъй като, освен предаването на парите (една част на ответницата, друга на трети лица), не се доказва страните да са постигнали съгласие ищецът да даде в заем, а ответницата да получи в заем пари, които впоследствие да върне. Видно от съдържанието на електронната кореспонденция, ответницата изключително методично, системно и с дължимата грижа дава отчет на ищеца за хода на извършената работа и резултатите от нея, така както е била и уговорката помежду им, което поведение не се свързва с тезата за получен заем, при който отчет на получените средства не се дължи на законно основание при физически лица (за разлика от банковия кредит - чл. 431 от ТЗ). Наред с това, изявленията на ищеца показват знак на съпричастност, добра воля и загриженост за семейството (*„Някъде през май се връщам. Явно физически няма да мога да помогна, но хората на Р. са свестни и ще свършат професионално работата си. Действайте и не се чудете. Не искам да бедствате като тази зима“*, *„Радвам се, че майсторите са довършили нещата и сте доволни. На Р. като прати сметката в евро ще превода парите“*).

Изявлението на ответницата, че има 6000 (можи би лева) и *„последователно във времето ще ти връщам парите“*, на което ищецът отговаря: *„Всичко е ок. Просто действайте. Тази къща трябва да запази духа си непокътнат“* не може да се приеме за признание от нейна страна за сключен договор за заем, първо, с оглед неконкретността на изявлението (кои пари? - получените лично от нея 3 000 лв., общият размер до 42 000 лв. или други суми) и второ, както вече се изложи, договорът за заем се счита сключен не само с простото предаване на паричните средства, но и при съвпадане на насрещните волеизявление на страните, че договорът е именно за заем. По друг начин казано, дори да се приеме, че ответницата е имала принципното намерение да връща предоставените й от ищеца процесни суми, то ако ищецът не е имал волята да й ги предостави на заемно основание, договор за заем не е сключен. А от събраните по делото доказателства съдът достига до извод, че страните са обвързани не от заемно правоотношение, а, ако не от договор за дарение, то от мандатна сделка (договор за поръчка по

чл. 280 ЗЗД за сключване на договори за изработка), който извод намира потвърждение както в действията на ответницата, имащи характер на изпълнение на задължения по чл. 284 от ЗЗД (за уведомяване на доверителя за изпълнение на поръчката, за отчет и пр.), както и на безспорно доказаното по делото, че ремонтът се заплаща, т. е. е „за сметка“ на доверителя /ищец/, тъй като над 39 000 лева са платени директно на изпълнителите на ремонта „Терма Експерт Плюс“ ООД и Р. Г..

Приетото от съда намира потвърждение и от признанието на ищеца относно неизгодния за него факт, че настоящият процес (*„Делото за ремонта“*) се води не заради това, че ответницата, като заемополучател, не връща дадения и заем, а заради други извън настоящия процес обстоятелства (*присвоените 12 бр. златни монети*).

Обстоятелството, че ответницата при разпита си на 10.05.2021 г. по гр. д. № 1561/2020 г. на ОС - Бургас, е дала показания, които се различават от приетите по настоящото дело изводи относно финансовата подкрепа на ищеца при ремонта на къщата, биха могли да бъдат предмет евентуално на наказателно преследване, стига да са налице съответните престъпни състави, но не могат да доведат до други изводи от направените.

Предвид всичко гореизложено, съществуването на договор за заем не бе установено от ищеца при условията на пълно и главно доказване, което обуславя извод за неоснователност на иска и отхвърлянето му.

По разноските:

Ответницата е направила искане за присъждане на разноски само за адвокатско възнаграждение (2 x 1 500 лева = 3 000 лв.), което възнаграждение е оспорено като прекомерно на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът съобразява, че Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения е изменена и допълнена с изменение, обнародвано в ДВ, бр. 88/04.11.2022 г., с влизането в сила на което е установен друг минимален размер на адвокатското възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата. Разпоредбите на цитираната наредба имат материалноправен характер, поради което приложима е тази редакция на наредбата, която е в сила към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие за съответната инстанция, доколкото на изменението на подзаконовия нормативен акт изрично не е предадено обратното действие - така Определение № 534/08.12.2016 г. по ч. т. д. № 1135/2016 г. на I т. о.

В случая, в първоинстанционното производство са били представени два договора за правна защита от 30.12.2021 г., сключени между ответницата и адв. Й., по всеки от двата предявени иска, приложени съответно по делата на районния съд. Ищецът по своя воля е решил да предяви общата претенция като две равни части поотделно, при което ответницата е ангажирала адвокат за защита при материален интерес от по 21 000 лева за всеки иск, а не по иск с цена от 42 000 лева. Ето защо, минималното адвокатско възнаграждение следва да се определи според наредбата отпреди изменението, съобразно първоначално предявените размери на исковите /всеки по 21 000 лева/. Минималното адвокатско възнаграждение по всяко от образуваните дела е в размер на **1 160 лева**, поради което възражението за прекомерност е основателно. Ищецът следва да заплати на ответницата сумата от **2 320 лева** - разноски за адв. възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на В. Р. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж. к. ***, чрез адв. Н. А. от АК - Бургас, със съдебен адрес: гр. Б., ул. ***, срещу М. Х. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. ***, за осъждането и да върне сумата от 42 000 (четиресет и две хиляди) лева по сключен между страните договор за заем от 10.05.2017 г., на основание чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, като неоснователен.

ОСЪЖДА В. Р. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ж. к. ***, да заплати на М. Х. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. ***, сумата от 2 320 (две хиляди триста и двайсет) лева - разноски за адв. възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____